

*În memoria scumpei mele surori
Cristina Elena*

AURELIAN DĂNESCU

AM FOST BRIGADIERI
FERICIȚI

4 SEPTEMBRIE – 1 NOIEMBRIE 1989
Jurnal de la Șantierul Național al Tineretului
Canalul Magistral „Siret–Bărăgan”

meu! Astfel a rezultat actualul „*jurnal de la canal*” – cum îi spun eu – care stă la baza scrierii acestei cărți, în care toate activitățile și aventurile noastre de atunci sunt detaliate pe zile!

Locurile desfășurării acțiunii se află în județul Vrancea, în principal fiind vorba despre următoarele localități: *satul Putna Seacă* în care era tabăra șantierului (administrația, barăcile cu dormitoare, cantina, dependințele etc.), dar și unul dintre punctele de lucru; *satul Pădureni* unde se afla punctul principal de lucru și unde canalul se afla în faza de finalizare; și bineînțeles, *orașul Focșani*, unde ne petreceam uneori Duminicile pentru recreere.

Vă invit așadar să citiți această carte și să intrați în vârtejul aventurilor de tot felul ale unor liceeni de la sfârșitul anilor '80! Întâmplări care mai de care mai amuzante, dar și dramatice, diferite evenimente specifice vremii, povești de dragoste, practic tot ceea ce ține de vârsta adolescenței. Însă toate petrecute în contextul unic al vieții de brigadier pe un Șantier Național al Tineretului din România anului 1989!

Lectură plăcută!

CUPRINS

5	INTRODUCERE
26	ZIUA I, LUNI 4 SEPTEMBRIE
32	ZIUA A II-A, MARȚI 5 SEPTEMBRIE
36	ZIUA A III-A, MIERCURI 6 SEPTEMBRIE
37	ZIUA A IV-A, JOI 7 SEPTEMBRIE
38	ZIUA A V-A, VINERI 8 SEPTEMBRIE
41	ZIUA A VI-A, SÂMBĂTĂ 9 SEPTEMBRIE
42	ZIUA A VII-A, DUMINICĂ 10 SEPTEMBRIE
45	ZIUA A VIII-A, LUNI 11 SEPTEMBRIE
46	ZIUA A IX-A, MARȚI 12 SEPTEMBRIE
50	ZIUA A X-A, MIERCURI 13 SEPTEMBRIE
52	ZIUA A XI-A, JOI 14 SEPTEMBRIE
54	ZIUA A XII-A, VINERI 15 SEPTEMBRIE

- 57 ZIUA A XIII-A, SÂMBĂȚĂ 16 SEPTEMBRIE
- 59 ZIUA A XIV-A, DUMINICĂ 17
SEPTEMBRIE
- 60 ZIUA A XV-A, LUNI 18 SEPTEMBRIE
- 65 ZIUA A XVI-A, MARȚI 19 SEPTEMBRIE
- 68 ZIUA A XVII-A, MIERCURI 20
SEPTEMBRIE
- 72 ZIUA A XVIII-A, JOI 21 SEPTEMBRIE
- 78 ZIUA A XIX-A, VINERI 22 SEPTEMBRIE
- 81 ZIUA A XX-A, SÂMBĂȚĂ 23 SEPTEMBRIE
- 82 ZIUA A XXI-A, DUMINICĂ 24
SEPTEMBRIE
- 85 ZIUA A XXII-A, LUNI 25 SEPTEMBRIE
- 90 ZIUA A XXIII-A, MARȚI 26 SEPTEMBRIE
- 95 ZIUA A XXIV-A, MIERCURI 27
SEPTEMBRIE
- 101 ZIUA A XXV-A, JOI 28 SEPTEMBRIE
- 103 ZIUA A XXVI-A, VINERI 29 SEPTEMBRIE
- 107 ZIUA A XXVII-A, SÂMBĂȚĂ 30
SEPTEMBRIE

- 109 ZIUA A XXVIII-A, DUMINICĂ 01
OCTOMBRIE
- 112 ZIUA A XXIX-A, LUNI 02 OCTOMBRIE
- 113 ZIUA A XXX-A, MARȚI, 03 OCTOMBRIE
- 115 ZIUA A XXXI-A, MIERCURI, 04
OCTOMBRIE
- 120 ZIUA A XXXII-A, JOI, 05 OCTOMBRIE
- 123 ZIUA A XXXIII-A, VINERI, 06
OCTOMBRIE
- 125 ZIUA A XXXIV-A, SÂMBĂȚĂ, 07
OCTOMBRIE
- 129 ZIUA A XXXV-A, DUMINICĂ, 08
OCTOMBRIE
- 135 ZIUA A XXXVI-A, LUNI, 09 OCTOMBRIE
- 136 ZIUA A XXXVII-A, MARȚI, 10
OCTOMBRIE
- 137 ZIUA A XXXVIII-A, MIERCURI, 11
OCTOMBRIE
- 138 ZIUA A XXXIX-A, JOI, 12 OCTOMBRIE
- 139 ZIUA A XL-A, VINERI, 13 OCTOMBRIE

- 140 ZIUA A XLI-A, SÂMBĂȚĂ, 14 OCTOMBRIE
- 143 ZIUA A XLII-A, DUMINICĂ, 15
OCTOMBRIE
- 145 ZIUA A XLIII-A, LUNI, 16 OCTOMBRIE
- 147 ZIUA A XLIV-A, MARȚI 17 OCTOMBRIE
- 150 ZIUA A XLV-A, MIERCURI 18
OCTOMBRIE
- 156 ZIUA A XLVI-A, JOI 19 OCTOMBRIE
- 163 ZIUA A XLVII-A, VINERI 20 OCTOMBRIE
- 165 ZIUA A XLVIII-A, SÂMBĂȚĂ 21
OCTOMBRIE
- 170 ZIUA A XLIX-A, DUMINICĂ 22
OCTOMBRIE
- 179 EPILOG
- 180 ALBUM

București, iunie 1989. Holul de la etaj al liceului fierbea de mulțimea elevilor care se foiau încolo și încioace. Tocmai se terminaseră orele din prima parte a zilei și cum se sunase de ieșire, elevii începuseră să se împartă în grupuri. Unii mai rămăseseră câteva minute pe hol ca să mai vorbească una, alta, alții ieșiseră și mai zăboveau în curte, pe când cei mai mulți se îndreptau deja spre poarta liceului. Pe o latură a holului, lângă geamul care dădea înspre curtea interioară, ne-am strâns câțiva elevi ai clasei a X-a E, încercând să găsim o soluție la problema care ne frământa de ceva timp. Trecuseră deja vreo două săptămâni de când discutam această chestiune în fel și chip, și încă nu îi găsisem nicio rezolvare!

– Nu știu mă, la mine nu cred că o să se poată. Nu o să mă lase ai mei, zise Cosmin cu regret, uitându-se la noi pe sub ploape, parcă jenat de situație.

Noi ne uitam la el cu priviri deznădăjduite, gândindu-ne în același timp că încă o șansă este pe cale să se irosească. Nu am mai insistat, dar ne gândeam că asta era a nu știu câta încercare de a găsi o soluție pentru ceea ce ne pregăteam să facem și uite că acum s-a dus și asta.

– Băi, dar nu se poate, trebuie să găsim ceva! zise și Traian, aproape exasperat la gândul că se mai dusesese o șansă.

Era aproape de sfârșitul anului școlar 1988-1989, se apropiau tezele și cel mai important pentru noi ca absolvenți ai clasei a X-a, curând urma să aibă loc examenul de treapta a II-a!

Dar nu acestea erau pentru noi cele mai mari griji în acele momente, ci altceva ne frământa și nu ne dădea pace de câteva zile bune! În timp ce părinții și profesorii noștri erau preocupați de examenul important care ne aștepta vorbindu-ne frecvent despre asta, în timp ce peste tot în liceu auzeam discutându-se numai despre „treaptă”, noi ne storceam creierii să găsim rezolvarea singurei probleme care ne măcina cu adevărat în acele clipe: unde să facem petrecerea de terminarea clasei a X-a?

În ultimele săptămâni încercasem mai multe variante; pe rând, câțiva colegi au cerut voie părinților să facem petrecerea la ei în casă, dar din diferite motive au fost refuzați. Fie din cauză că majoritatea locuiau la bloc și aveau spațiu puțin, fie pentru că pur și simplu părinții nu vroiau să se lege la cap cu o acțiune așa de serioasă ca a noastră. Între timp, în jurul nostru, încet, încet holul liceului începuse să se golească. Elevii care ieșiseră de la ore plecaseră spre casă, iar cei care tocmai au venit pentru orele de după-amiază, intraseră deja în clase. Noi am coborât agale scările și am ieșit în curte pentru a nu deranja orele de curs și a putea discuta în voie. Odată ajunși afară unii s-au așezat pe gardulețul metalic din fața clădirii, alții s-au așezat pe vine și o parte am rămas în picioare. Formasem o adunare într-un fel de cerc neregulat cu gândul să continuăm discuțiile și să luăm până la urmă o decizie. Acel garduleț metalic, banal, vopsit întotdeauna în verde, mi-a rămas întipărit în memorie ca unul dintre cele mai comune și plăcute locuri din perioada liceului! Acolo ne simțeam noi foarte bine, în largul nostru și era locul unde puteam discuta verzi și uscate, fără să ne dăm seama cum zboară timpul. El era martorul multor întâlniri, discuții, șuete ale elevilor și dacă vroiai să vorbești cu o fată într-un loc mai ferit, îl găseai oricând de-a lungul acestui garduleț metalic verde!

Acuma noi stăteam așa în cerc, gândindu-ne la care dintre noi să mai încercăm cu bairamul. Vali stătea puțin mai într-o parte uitându-se lung la noi și rozându-și unghiile, așa cum făcea uneori. M-am uitat la el și am zâmbit; puteam să jur că știam la ce se gândea! Știu că i-ar fi plăcut să facem bairamul la el acasă, era ahtiat după petreceri, dar chiar nu avea suficient loc în apartamentul unde locuia împreună cu mama lui. Pe de altă parte, în acești doi ani de liceu el mai organizase câteva bairamuri de pomină la el acasă, așa că acum ieșea din discuție. Încetul cu încetul, variantele se epuizau una după alta, când la un moment dat Trompă se îndreaptă brusc spre mine și mă întreabă:

– Băi Ciobi, dar nu putem să facem la tine, că parcă stai la curte?

În acel moment, brusc toate privirile s-au îndreptat spre mine, pline de speranța pe care le-o dăduse cuvântul „curte”, care echivala pentru ei cu „*loc cât vrei pentru zbenguială*”. Eu aproape că m-am înecat când l-am auzit pe Trompă cu propunerea asta și îi priveam pe colegi oarecum speriat! Eram surprins nu pentru că ar fi fost o propunere neobișnuită, ci din cauza faptului că nici o secundă nu mă gândisem că am putea face această petrecere la mine acasă. În clipa aceea mi-o și imaginam pe mama cum s-ar fi uitat lung la mine și mi-ar fi răspuns pe un ton categoric că nici nu vrea să audă de așa ceva. Și avea motive, săraca!

Nu trecuseră decât două luni de la prima petrecere pe care o organizasem acasă cu ocazia împlinirii vârstei de 16 ani și care fusese de pomină! A doua zi, după plecarea invitaților făceam inventarul pagubelor materiale prin casă ca după inundații! Invitații fuseseră atât dintre prietenii din cartier cât și dintre

colegii de clasă. Printre alții, venise și un prieten de-al lui Vali, pe nume Bebe, un băiat mai corpulent cu o voce groasă. Acesta la un moment dat, vrând să se odihnească după un dans mai zbanghiu, s-a aruncat pe pat într-o parte, cu cotul înainte. Căzând cu toată greutatea corpului ca din pod, a rupt patul cu cotul făcând în acel loc o gaură de toată frumusețea! Petrecerea mai fusese însuflețită și de doi prieteni de-ai mei, Florin Grasu' și Kaimandu. Primul era un băiat înalt și corpulent, iar cel de-al doilea mic de înălțime, dar bine legat. La puțin timp după 12 noaptea, Grasu' a hotărât că gata, a venit Anul Nou! Așa că, a luat o măturică și a început să îl sorcovească voinicește pe Kaimandu. Numai că sorcovirea însemna de fapt niște mături sănătoase în cap, pe care Grasu' de la înălțimea lui i le dădea una după alta. Imediat Kaimandu a simțit nevoia să riposteze și primul lucru pe care s-a gândit să îl facă, a fost să își dezarmeze adversarul de fioroasa măturică. Dar în timp ce țopăia pe lângă Florin încercând să apuce măturica, acesta a pus-o într-unul din globurile lustrei cu două brațe care atârna de tavanul camerei mele. Atunci Kaimandu vrând să scoată măturica din lustră, a sărit în sus după ea, a prins-o și a încercat să o tragă afară. Dar din cauză că era mic de statură, nu a reușit să o scoată complet și când a tras-o în jos a rupt brațul lustrei care a început să se bălăbăne încolo, încoace, ca o pendulă! În acea clipă eu mă aflam în altă cameră și doar am văzut prin geam cum începe să joace lumina în camera mea. Nu știam ce se întâmplă, mă gândeam că a adus careva orgă de lumini ca la discotecă și eu nu știusem! Chiar mă bucuram! Spre dimineață, Trompă care era un tip vesel și pus mereu pe șotii, a hotărât că a venit timpul unei bătaii cu resturile de mâncare care rămăseseră pe masă. Câteva zile după aceea am tot găsit prin cameră, pe sub pat, pe

sub șifonier sau noptieră, măsline, sâmburi de măsline, bucăți de pâine sau de brânză. Așa că, după astfel de urmări nu mai aveam curajul să merg la părinți pentru a le cere voie să organizez încă o petrecere acasă. Totuși insistențele colegilor începeau să crească, pentru că timpul trecea și noi aveam atâtea lucruri de pus la punct:

– Hai mă, că aduc eu magnetofonul și muzica! Am vorbit deja cu cineva să îmi împrumute niște boxe meseriașe, a spus Trompă.

– Ciobi, spune-le alor tăi că noi aducem mâncare, băutură, Brifcor, numai să ne lase să facem bairamul acolo, îmi spuse și Vali rugător.

Mă uitam la ei și nu știam ce să spun; mi se păreau din ce în ce mai convinși că asta este soluția, deși nici nu apucasem să mă gândesc cum o să îi rog pe părinți. Nu știu de ce, dar ceva le spunea că problema este deja rezolvată! În cele din urmă m-am gândit că încercarea moarte n-are și trebuia doar să caut un moment potrivit pentru a vorbi cu ai mei.

Pe de altă parte și mie mi-ar fi făcut plăcere, aș fi fost chiar mândru să pot contribui cu așa ceva la o petrecere atât de importantă, ca cea de terminarea clasei a X-a! Mai ales că aceasta urma să fie prima și ultima petrecere a clasei noastre! La sfârșitul anului urma să ne despărțim de unii dintre colegi, care nu mai vroiau să continue la liceul nostru și hotărâseră să meargă la alte licee sau școli profesionale. De asemenea, cei care nu ar fi trecut examenul de treapta a II-a, ar fi fost repartizați tot la aceste „profesionale”. Cert este că din clasa a XI-a colectivul nostru urma să arate altfel și nu vom mai fi același grup!

Trebuie să spun că în învățământul de atunci existau trei încercări importante pentru un elev: examenul de admitere la

liceu (denumit și examenul de *treapta a I-a*), examenul de continuare a liceului după terminarea clasei a X-a (sau examenul de *treapta a II-a*) și bineînțeles, bacalaureatul. Absolvenții de școală generală care nu treceau examenul de *treapta a I-a* la liceul la care se înscriaseră, erau apoi repartizați la liceele unde nu fusese candidatură mare și la care rămăseseră locuri neocupate. De regulă acestea erau liceele industriale, care erau și cele mai numeroase în acei ani! Astfel ajunsesem și eu să fiu repartizat în 1987 la Liceul Industrial „George Coșbuc”, după ce picasem cu brio examenul de admitere la Liceul Militar de Marină din Constanța. Ce mă apucase să dau examen acolo? În copilărie îmi plăcea foarte mult să citesc, în special cărți de istorie, aventuri pe mare și expediții. Cărți ca *Robinson Crusoe*, *Insula Comorilor* sau celebrele romane ale lui Jules Vernes treziseră în mine cu timpul un anume spirit de aventură! Astfel, la un moment dat am hotărât că trebuie să mă fac marinar! Chiar mă gândeam cum ar fi să îmi construiesc propria corabie, de unde să iau lemnul necesar, cum să îl prelucrez și pe care dintre prietenii de pe stradă să îi iau în echipaj!? Așa că, după terminarea școlii generale m-am înscris la examenul de admitere de la liceul de marină. Aici după două săptămâni de probe fizice, medicale și psihologice pe care le trecusem cu bine, am fost respins în cele din urmă la examenul școlar.

Iată-mă așadar în septembrie 1987 repartizat la Liceul Industrial „George Coșbuc” din București, în clasa a IX-a E, alături de alți elevi aflați în aceeași situație ca și mine. Nu mi-a luat prea mult timp ca să îmi dau seama în ce fel de colectiv nimerisem. Cei din clasa noastră eram, ca să zic așa, un fel de pleavă a claselor a IX-a din acest liceu! Unii dintre colegi erau foarte indisciplinați, puși mereu pe șotii și năzbâtii, certați

permanent cu cartea! Nu doreau altceva decât să termine cât mai repede liceul, pentru ca la final să poată obține o diplomă de calificare. Printre noi erau și câțiva elevi buni la învățătură, conștiincioși, silitori, care intrau izbitor în contrast cu celelalte loaze din clasă. Mai exista și o a treia categorie, cea de mijloc, a elevilor pe care nu se poate spune că nu îi ducea capul, dar care nu aveau prea mare tragere de inimă față de învățătură! Din această categorie făceam și eu parte. Ne mulțumeam să luăm acolo, niște note de trecere care să ne scutească de probleme la sfârșitul trimestrului, și cam atât. În schimb, nebuniile și chiulurile repetate de la ore deveniseră nelipsite din programul nostru zilnic! Dacă s-ar fi putut ca orele să fie numai de dirigenție și de sport, sau să putem absentă în voie, ar fi fost și mai bine! Într-un cuvânt, formam un amalgam destul de pestriț și amuzant de elevi care alcătuiau o clasă nici prea-prea, nici foarte-foarte. Cu timpul, unii dintre colegi s-au evidențiat prin tot felul de năzbâtii, făcute atât în pauze cât și în timpul orelor. Astfel că se ajunsese la un moment dat, ca pentru orice act de indisciplină care se întâmpla în liceu, directorul, care ne fusese diriginte și ne cunoștea bine, să vină direct la clasa noastră! Ne formasem o gașcă de câțiva băieți care petreceam mult timp împreună în afara orelor sau în săptămânile de practică.

Cosmin, care avea și un nume de familie haios, era cel mai plin de umor dintre noi; mereu ne făcea să râdem cu glumele și gestica lui. **Trompă** era un băiat de viață căruia îi plăcea să facă tot felul de glume și farse, inclusiv în timpul orelor. Avea obiceiul să se adreseze foarte familiar oricui, chiar și cuiva pe care îl cunoștea de puțin timp. Vorbea deseori în jargoane, pe care multe dintre ele nici nu le auzisem până atunci! Numele lui era Aurel, însă din cauză că avea nasul mare,

Vali l-a poreclit „*Trompă*”, și așa aveam să îl strigăm întotdeauna de atunci înainte! **Vali** era singurul dintre noi care locuia în centrul Bucureștiului, fiind și cel mai elevat în comportament și îmbrăcăminte. El era cel care avea cea mai multă muzică din clasă, melodii rare, greu de găsit. Zilele lui de naștere au fost primele bairamuri la care am participat în viața mea și tot la el am auzit pentru prima oară melodiile lui Michael Jackson, Sandra, Pet Shop Boys, Samantha Fox sau Bon Jovi!

În bună măsură, datorită lui am devenit mai târziu fanul formației Depeche Mode. **Mihai** era tipul sociabil, vioi, cu care nu te plictiseai niciodată. Deoarece locuia în apropierea liceului, mergeam uneori la el să ascultăm muzică, să jucăm cărți, sau pur și simplu să pierdem timpul. Mama lui ne primea cu mare drag și ne servea mereu cu câte ceva gustos, mai ales cu prăjituri de casă care nu rămâneau mult timp pe farfurie. **Traian** era un băiat înalt, mai liniștit de felul lui și cel mai bun la învățătură dintre băieți. El împreună cu Vali și Mihai, formau cel mai nedespărțit trio de prieteni din clasa noastră! **Doru** era un tip de statură medie, un băiat foarte liniștit, care vorbea puțin și a cărui prezență aproape că nu se simțea. Era suporter înfocat al echipei de fotbal Rapid și uneori mă lua cu el la stadionul Giulești unde se strâneau și alți suporterți, ca să afle ce mai discută aceștia și ce mai este nou la club. De asemenea, mergeam uneori împreună după ore la Bibliotecile Franceză sau Americană din oraș, unde ne uitam pe revistele *Piff* și *Rahan*, vedeam un film, sau pur și simplu căscam gura. Odată, la biblioteca americană, am vizitat chiar o expoziție de Crăciun, ceea ce ni se părea extraordinar! Tot acolo, în noiembrie 1988 am văzut împreună filmul „*Dirty Dancing*” care m-a impresionat foarte mult, producându-mi un adevărat șoc prin

contrastul de dans și veselie prezentat, față de viața cenușie și tristă de fiecare zi a acelor vremuri! Una peste alta, Doru devenise cel mai bun prieten al meu dintre colegi și mi-a părut foarte rău că după terminarea clasei a X-a nu a mai vrut să continue liceul cu noi. Cam aceștia eram și la acea discuție din curtea liceului, când într-un final băieții stabiliseră că pe mine urma să cadă măgăreața ca mort-copt, să îi conving pe părinții mei să organizăm bairamul la noi. Odată ajuns acasă, nu știu cum am făcut, ce le-am zis alor mei și cum i-am rugat; cert este că spre surprinderea mea au fost de acord cu rugămintea mea fără multe discuții! A doua zi de dimineață abia așteptam să ajung la liceu ca să le dau colegilor vestea cea bună. Bineînțeles că aceștia au primit-o cu mare bucurie și din acel moment am trecut imediat la pregătirea și organizarea mărețului eveniment.

Zilele au trecut și iată că a sosit și momentul mult așteptat al petrecerii, care a avut loc sâmbătă 24 iunie 1989, chiar în noaptea de Sânziene! Primul care a venit la mine pe la ora 16 a fost Trompă, care așa cum promisese adusese magnetofonul său Maiak și două boxe mari. Unii dintre noi am mers să întâlnim fetele și pe la ora 20 ne strânseserăm deja toți la mine în curte. Petrecerea aceasta avea să fie una dintre cele mai frumoase și mai memorabile din viața mea! Atmosfera din acea noapte a fost extraordinară, toată lumea dansa, se distra, eram cu toții cuprinși de o mare bucurie că aveam ocazia să petrecem această noapte împreună! Eu, cum iubeam foarte mult muzica, eram impresionat să aud bubuind la mine în curte atâtea melodii cunoscute, dar pe care foarte rar găseam unde să le ascult! Dintre toate, melodia serii devenise „*Buona sera, signorina*”, cântată de Mauro, pe ritmurile căreia ne zbânțuiam toți odată, cu cămașa scoasă pe jumătate afară și cântând în cor la refren